

Odlazak legende

Do polaska u školu čuvali su me baka i djed. Baka je brinula da budem uredna i sita, ali za igru i glupiranje bio je djed. Bila sam njegova prva unuka, a imala sam osjećaj da sam mu bila i najdraža. Zvao se Stjepan, ali svi su ga zvali Štef. Živjela sam blizu njega tako da smo se viđali svaki dan. Sjećam se da je obožavao kolače. Tu smo se slagali.

Često smo igrali „Čovječe, ne ljuti se“ i oboje smo voljeli pobjeđivati. Znam da mi je ponekad popuštao jer me volio razveseliti. Svaki odlazak u trgovinu završio je sladoledom ili nekom finom čokoladicom. Volio je pripremati roštilj i to je radio najbolje na svijetu. Ponekad sam ga masirala, a on je mene češkao po leđima. Svojim prijateljima je pričao o meni s puno ponosa. Često smo zajedno posjećivali njegove prijatelje. Na mojem prvom nastupu najglasnije je pljeskao i uživao u predstavi. Moja mama je često govorila da mi previše popušta, ali on me jednostavno obožavao.

Moj svijet se srušio prije nešto više od mjesec dana. Moj djed me napustio. Posljednji naš susret bio je u bolnici. Sjećam se našeg rastanka. Poljubila sam ga, a on mi je lagano stisnuo ruku i rekao: „Uživaj!“ Moja mama je već u autu plakala jer je predosjećala što slijedi. Ja sam bila zbunjena njezinim suzama. Pitala sam se čemu to.

Sutradan su javili iz bolnice da je moj djed zauvijek zaspao. Sad sam shvatila da svi ti odlasci u ljekarnu, Hitnu i u bolnicu nisu bili bezazleni. Djed je imao tešku bolest koja mi ga je prerano uzela zauvijek.

Na posljednjem ispraćaju svi su pričali kako je bio legenda, ali ja to već znam punih jedanaest godina.

OŠ Zvonimira Franka, Kutina

Petra Đurinec, 5.b

Mentor: Branka Hecer, prof.